

РЕШЕНИЕ

№ 1182

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12289** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗД) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. К. К. против решение № 696/12.11.2020г. по преписка № 163/2019г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), в част I на решението, с което комисията приела за установено, че Р. М. Ф. - директор на ДГ № 11 „М. М.“ район „М.“, при осъществяване на своята дейност не е извършила нарушение на забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 1 от ЗЗД по признак «образование» спрямо жалбоподателката, както и не е извършила нарушение на чл. 21 от ЗЗД. Ответникът и заинтересованата страна (ЗС) Р. М. Ф. чрез процесуалните си представители оспорват жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред КЗД е образувано по жалба на жалбоподателката срещу ЗС с оплакване за пряка дискриминация, изразяваща се в по-неблагоприятно третиране, основаващо се на признаци възраст, образование и лично положение. С оспореното решение в обжалваната част комисията приела, че ЗС не е осъществила дискриминация по признак «образование» спрямо жалбоподателката. В обстоятелствената част на оспорения акт са изложени фактически установявания,

съответстващи на приложените в преписката писмени доказателства. Установява се от тях, че жалбоподателката е работила по трудово правоотношение в като учител с I клас квалификация в горепосочената детска градина. Навършила е 63 години, като към момента на подаване на жалбата не се била пенсионирала. С предизвестие изх. № 116/06.06.2019г., подписано от ЗС, считано от 08.08.2019 г. е прекратено трудовото й правоотношение с основание чл.328, ал.1, т.10 от Кодекса на труда (КТ) - придобито право на пенсия поради осигурителен стаж и възраст.

Във връзка с оплакването за дискриминация по признак «образование» КЗД приела, че този защитен признак е напълно неотносим към спора, тъй като този критерий не е основание за прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателката и в хода на производството не е оспорвано от ответната страна образованието на жалбоподателката. Съдът в настоящия състав споделя това становище. Не се установяват, а не се и твърдят обстоятелства, от които да е възможен извод, че вида и степента на образованието в случая са били от значение за формиране на решението на ЗС като представляваща работодателя да прекрати трудовото правоотношение с жалбоподателката. Ето защо, не са налице релевантни факти, които да обосноват преценка за осъществена дискриминация в тази връзка в частта на оспореното решение, която е обжалвана пред съда. Действително, установява се от писмените доказателства, приложени в преписката, а и изрично се заявява в становищата на ЗС, че е основала решението си за размера на допълнителното трудово възнаграждение на жалбоподателката наред с други съображения и с това, че последната има доход и от преподаване на уроци по английски език. Дори да се приеме, че владеенето на език в аспекта на притежавано образование е относимо съображение в тази връзка, то не следва да се обсъжда, тъй като е извън предмета на делото. Видно от т.ІІ – ІV на процесното решение, с тях КЗД е установила нарушение при определянето на допълнителното възнаграждение, наложена е глоба и е дадено задължително предписание и в тези части решението не е оспорено.

Както е посочено в мотивите на същото, при пенсиониране всеки гражданин търпи определено неблагоприятно въздействие, водещо до прекратяване на трудовото правоотношение и като последица – намаляване на дохода, което е във връзка с признака «възраст». КЗД приела, че ЗС не е извършила нарушение на чл.21 от ЗЗД, задължаващ работодателя прилага еднакви критерии при осъществяване на правото си за едностранно прекратяване на трудовия договор по чл. 328, ал. 1, т. 2 - 5, 10 и 11 и чл. 329 от КТ. Изводът е мотивиран със съображения, че трудовото правоотношение е прекратено на основание чл.328, ал.1 т. 10 от КТ - при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Придобиването им е единственото условие за упражняване правото на прекратяване, предоставено от закона. Съгласно чл. 257 и сл. от Закона за предучилищното и училищното образование (ЗПУО) и чл. 31, ал. 1, т. 13 от Наредба № 15/22.07.2019 г. за статута и професионалното развитие на учителите, директорите и другите педагогически специалисти, директорът управлява и представлява съответната институция и в частност, има право да сключва, изменя и прекратява трудови договори с педагогическите специалисти в съответствие с КТ. КЗД счела, че възприемането на подход при прилагане на нормата на чл.328, ал.1, т.10 от КТ, освен изискването за наличие на стаж и възраст по отношение на служителя, да се въведе и задължително прилагане на допълнителни критерии, за да може органът да упражни правото си на преценка, означава на практика да се създаде законово задължение за извършване на подбор преди прекратяване на служебните

правоотношения в системата на училищното образование, което КТ не предвижда. В случая директорът в качеството си на работодател е упражнила правото си на оперативна самостоятелност за преценка предвид спецификата на организация на трудовия процес в детската градина, в съответствие с разпоредбите на КТ. Съставът на комисията отчел и, че жалбоподателката е подписала предизвестие без възражение, като е разполагала с възможност за защита на своите интереси, чрез подаване на оплакване или друга форма на възражение. Поради това приел, че оплакванията в тази част са неоснователни и, че не е извършено нарушение на чл.21 ЗЗД.

Съдът в настоящия състав изцяло споделя това становище. Във връзка с доводите на жалбоподателя относно непроизнасяне на КЗД по оплакването ѝ за дискриминация по признак «лично положение» е необходимо да се отбележи следното. Трайно е разбирането в съдебната практика, че за разлика от други защитени признаци измежду посочените в чл.4, ал.1 ЗЗД - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. Неравното третиране по признак "лично положение" следва да бъде извършено спрямо присъщо качество, признак или белег на лицето, отличаващи го от останалите лица. По делото не е установен конкретен присъщ, иманентен белег на личността на лицето, който да го отличава от останали лица, т. е. да изпълва съдържанието на признака "лично положение" и да е причина да бъде неравно третиран. Доколкото жалбоподателката е била в положение, сходно с това на други служители при преценката, чие трудово правоотношение да бъде прекратено, то направеният от ЗС избор е мотивиран с обективно съществуваща необходимост – да не се налага промяна на учителите на групите деца, които предстои да завършат престоя си в детската градина в следващи години, видно от приложената в преписката служебна бележка изх. № 294/12.06.2020г. и списък на учителите, изх. № 295/12.06.2020г. Доколкото тези обстоятелства са от значение за преценката по чл.21 ЗЗД, то следва да се приеме, че комисията се е произнесла с постановеното решение в оспорената му част.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК съдът в настоящия състав приема, че решението е постановено от компетентен орган в установената форма; при това не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и решението е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъдат уважени своевременно направените от ответника и ЗС за възстановяване на техните разноски. Юрисконсултското възнаграждение съдът определя на 100 лв. съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс. Установява се от представените фактура и извлечение по сметка, че адвокатското възнаграждение по договор за правна помощ и съдействие с процесуално представителство (л.133 от делото) в размер на 360 лв. е заплатено от Детска градина № 11 и сумата следва да бъде възстановена на същата.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. К., с ЕГН [ЕГН], против решение № 696/12.11.2020г. по преписка № 163/2019г. на Комисията за защита от дискриминация, в част I на решението, с което комисията приела за установено, че Р. М. Ф. - директор на Детска градина № 11 „М. М.“, район „М.“ на Столична община, при осъществяване на своята дейност не е извършила нарушение на забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация по признак «образование» спрямо жалбоподателката, както и не е извършила нарушение на чл. 21 от същия закон.

ОСЪЖДА К. К. К., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата 100 (сто) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

ОСЪЖДА К. К. К., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Детска градина № 11 «М. М.», с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], сумата 360 (триста и шестдесет) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: